

HELDEWIJS NEEMT ZIJN INTREK IN DEN TOREN. AVONDGEDACHTEN.

De winter was voorbij. 't Land prijkte met jeugdig groen. De boeren werkten welgemoed op hun akkers. Heldewijs verheugde zich, dat zijn parochianen den beteren weg bewandelden. Zijn invloed deed zich gelden.

Op zekeren dag viel er iets onaangenaams voor. De pastoor, als altijd, behield echter zijn goede luim.

Eens van eenige bezoeken terugkeerend, zag hij een volkshoop voor zijn pastorie.

— Wat is er gebeurd ? vroeg hij verschrikt.

— Een stuk van 't dak is naar beneden gestort. Klara was gelukkig in den tuin en heeft niet het minste letsel bekomen, vertelde een van de omstanders.

— 'k Had het verwacht, hernam de geestelijke. Mijn woning is een oud kraam.

— Ge kunt er onmogelijk blijven, zei een ander.

— Natuurlijk niet, beaamde de pastoor. Ah, ik heb er al wat op gevonden. Waar is Klara ?

— Hier, meester ! Ach, welk een onheil ! Was het 's nachts gebeurd, we zouden beiden dood zijn.

— Klara, ge moest eenige weken bij uw zuster te Sluis uw intrek nemen ! Zoudt ge er welkom wezen ?

— Ze zou me met open armen ontvangen. Maar gij, heer pastoor ?

— Ik, wel 'k heb al een nieuw huis. In den toren is een schoone kamer. In vroeger tijden, toen woeste krijgslieden de streek aftrokken en de geestelijken mishandelden, moesten de priesters zich daar zoo dikwijls versteken. Als zij er konden wonen, is 't mij ook mogelijk, nietwaar ?

— In den toren ? riep men van alle kanten.

— Wel ja, boven de sacristij is een schoon vertrek. Ik zet er een tafel, twee stoelen, een bed... en och, men moet zich in den nood weten te behelpen.

— Dat zal niet gebeuren ! verklaarde een boer. In ons huis zijt ge welkom, al is 't voor twee jaar.

— Bij mij ook ! verzekerde een ander.

— En bij ons is uw kamer al gereed, klonk het van de lippen van een derde.

— Ik zou niet kunnen slapen, als onze pastoor in den toren logeert, beweerde een vierde.

— Goede mensen, hernam Heldewijs, ik bedank u voor uw vriendelijkheid. Maar ik weiger uw Christelijk aanbod. We zijn de beste vrienden en dat moet zoo blijven. Indien ik altijd over uw vloer verkeerde, zou het kunnen veranderen. Al te innig houdt geen stand. Ik trek naar mijn toren.

— Zulk een verblijf voor een pastoor ! kloeg een vrouw. Dat kan niet zijn !

— Ons Heer sprak : de vogelen van den hemel hebben nesten en de dieren van het veld hollen. Maar de Zoon van den Mensch heeft geen plaats, waar Hij Zijn hoofd kan neerleggen. En, parochianen, als ik nu nog een kamer bezit, mag ik toch waarachtig niet klagen. Bovendien, 't is maar, tot de pastorie herbouwd is.

— Ge zult ziek worden, voorspelde Klara. Ge hoest soms zoo erg.

— Tut, tut, krakende wagens loopen 't langst. En bovendien, 'k mag wel eens aan mijn dood peinzen. 'k Zit daar bij de kerk, waar ik eenmaal rusten zal. En nu geen tegenwerpingen meer ! Helpt een handje om de meubels over te brengen.

Heldewijs bleef bij zijn plan en nam zijn intrek in den toren (1).

Met een bezwaard hart vertrok Klara naar Sluis.

— 't Is toch een zonderlinge meester, zei ze tot haar zusster, die in 't Torhoutstraatje, bij 't stadhuis, woonde. De rijkste boeren boden hem een kamer met den kost op hun hof aan. Maar gelooft ge, dat hij wilde ! En nu zit hij daar in dien akeligen toren bij de vleermuizen en de nachtuilen. En wie zal die kamer onderhouden, wie zal zijn maal bereiden ?

— Ik denk, dat de boeren hem zullen noodigen.

— Zeker en vast zullen ze dat doen. Maar ge kent den pastoor niet. Met de menschen klappen, ze vermanen en vertroosten, ze helpen en steunen, daarvoor staat hij altijd gereed. Doch ik wil ze geen last bezorgen, zegt hij altijd. 'k Zie hem daar nu zitten in den toren ! Denk

(1) Die kamer — de Heldewijskamer — is nog in den toren van Lapscheure's kerk te zien.

eens, dat hij ziek wordt, dat hij een toeval krijgt, een beroerte... is 't niet om te rillen en te sidderen ! Hij is braaf, edel, de goedheid zelf, maar toch wat te eigenzinnig. Een man van zijn jaren in dien somberen toren, bij 't kerkhof... hoe hij dat nu toch in zijn hoofd gestoken heeft... Een ander mensch, bij 't vernemen dat zijn huis ingevallen is, zou klagen en jammeren, maar hij... toen hij 't schrikkelijk nieuws hoorde en wist, dat ik geen letsel bekomen had... wel, hij zei kalm : « 'k Heb er al iets op gevonden ! » En waarachtig, 't was of dat droevig voornemen, in dien kalen toren te gaan huizen, reeds 't eerste oogenblik bij hem opkwam. Ach, ik moet er mij maar bij neerleggen ! Zoo jammerde Klara te Sluis.

En Heldewijs !

Hij zat genoeglijk in zijn nieuw verblijf en had het luik geopend.

— 't Ruikt wat duf, zei hij, maar God schenkt de heerlijke, frissche lucht voor niets. Kom maar binnen !

De pastoor blikte naar buiten.

— Daar slapen veel vrienden, fluisterde hij, zijn blik op de zerken en kruisen van den doodenakker slaande. Ze slapen tot de Engel der Opstanding hier zal komen kloppen. Gedenk te sterven ! Ja, ja, pastoor Heldewijs, ge zijt ook stof en moet tot stof wederkeeren. Ha, ginds staan eenige parochianen ! Ze zien herwaarts. Zeker zeggen ze : dat moet maar eenzaam zijn op dat kerkhof voor onzen pastoor. Menschen, menschen, weet ge dan niet, dat ik over die graven heenstaar, ver, ver heen, tot aan den hemel ? Wat is sterven ? Een overgang van een kort en voor velen moeilijk bestaan tot het eeuwig leven... en 't graf, 't is gelijk een dal der schaduwen, maar dat voert naar 't heerlijk licht. 't Hoofd omhoog, 't hart naar boven !

En vriendelijk wuifde de herder zijn parochianen toe.

De avond daalde neer. In de verte stegen nog eenige geluiden op. Dan viel alles stil.

— Hoe schoon is de natuur ! dacht Helderwijs, door zijn
luik blikkend.

Toen bad hij en hij bad lang en innig.

De klok in den toren sloeg zwaar, zoodat de muren
trilden.

— Mijn eerste nacht in den toren, mompelde de pastoor,
zijn leger opzoekend.

Niets verstoorde zijn slaap.

HANS VAN HORENBECK

De Pastoor van Lapscheure

L. OPDEBEEK
UITGEVER ♦ ♦ ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

MERKWAARDIG LEVEN

VAN

FRANCISCUS HELDEWIJS

PASTOOR VAN LAPSCHEURE

Pentteekeningen van STAN VAN OFFEL
Kleuromslag van EDMOND VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN